

Однієї пізньої липневої ночі 1994 року Реду та Еббі Вітшенкам зателефонував син Денні. Вони саме збирилися лягати спати.

Еббі у нічній сорочці стояла біля комоду та повільно видала одну за одною шпильки зі світлого волосся, зібраного у пучок. Ред, худий чорнявий чоловік у смугастих штанях і білій футболці, присів на край ліжка, щоб зняти шкарпетки.

Тому коли на нічному столику задзвонив телефон, він одразу відповів.

— Будинок Вітшенків, — сказав Ред. — Ну, привіт.

Еббі відвернулася від дзеркала, тримаючи руки вгорі над зачіскою.

— Що ти таке кажеш, — вимовив він без питальної інтонації. — Що-що? — сказав у слухавку. — Та якого дідька, Денні!

Еббі різко опустила руки.

— Алло? — перепитав Ред. — Чекай. Ти чуєш? Алло?

Якийсь час він просто сидів мовчки зі слухавкою у руці, лише потім поклав її на місце.

— Що сталося? — запитала Еббі.

— Сказав, що він гей.

— Що?

— Сказав, що йому треба мені дещо повідомити: він гей.

— І ти поклав слухавку?!

— Ні, Еббі, це він поклав слухавку. Я встиг лише сказати: «Якого дідька», і він кинув слухавку. Усе.

— О, Реде, як ти *mig*? — скрікнула Еббі. Вона рвучко повернулася, наспіх накинула безбарвний халат, що колись був рожевим, і щільно зав'язала пояс.

— Що на тебе найшло? — докірливо запитала вона.

— Але ж я не хотів нікого ображати! Тобі телефонують, повідомляють подібні речі, і все, що ти можеш сказати — це «якого дідька?» Хіба ні?

Еббі прибрала волосся, що неохайно спало на лоб.

— Усе, що я хотів сказати, — продовживав Ред, — це: «Денні, що ти вигадаєш наступного разу, аби ми почали хвилюватися за тебе?». І він зрозумів, що саме це я мав на увазі. Повір мені, він точно зінав. Але тепер він звинуватить мене в обмеженості, синдромі прискіпливого татка чи у чомусь там іще. Про це свідчить і те, як швидко він кинув слухавку, наче лише й очікував, що я скажу щось подібне.

— Гаразд, — сказала Еббі і спробувала поглянути на ситуацію раціонально. — Звідки він телефонував?

— Хіба ж я знаю? У нього немає фіксованої адреси, він не виходить із нами на зв'язок усе літо, встиг двічі змінити роботу, як нам із тобою відомо, а може і більше, про що нам не відомо... Дев'ятнадцятирічний хлопчина, а ми навіть не знаємо, у якій частині світу він зараз!

— Може, він телефонував з-за кордону? Ти чув якесь шипіння у слухавці? Подумай. Чи, може, він телефонував звідси, з Балтимора?

— Я не знаю, Еббі.

Жінка сіла поруч із чоловіком. Матрац трохи прогнувся з її сторони.

Еббі була великою, як то кажуть, солідною жінкою.

— Ми мусимо знайти його, — сказала вона і додала: — Нам треба купити цей, як там його?.. Визначник номера.

Вона нахилилася вперед і злісно подивилася на телефон.

— Господи, я хочу визначник номера цієї ж миті!

— Для чого він тобі? Щоб ти мала змогу зателефонувати своєму синові? Відкрию тобі секрет: він може просто не відповісти.

— Він зі мною так не вчинить. Він має здогадатися, що це саме я йому телефоную, я впевнена, що він відповість.

Еббі зіскочила з ліжка і почала ходити туди-сюди персидським килимом, що вже витерся всередині і став геть білим із того часу, як у неї з'явилася така звичка.

Кімната виглядала досить симпатичною, просторою і гарно обставеною, та все навколо — старим і потертим. Це свідчило про те, що мешканці давно перестали звертати на неї увагу.

— А який у нього був голос? — почала розпитувати дружина. — Він був знервований? Чи засмучений?

— Із ним усе добре, не хвилюйся.

— Це *ти* так кажеш... Може, він був п'яний, як думаєш?

— Вибач, але я справді не знаю.

— А з ним поряд був іще хтось?

— Я *не знаю*.

— Може, якийсь чоловік?..

Ред похмуро глянув на дружину і досить різко відповів:

— Ти жартуєш? Тільки не кажи, що ти повірила у цю брехню!

— Звісно, це правда! Він не телефонував би, якби це був жарт.

— Схаменися, Еббі, хлопчина точно не гей.

— Звідки ти знаєш?

— Це... просто неможливо! Послухай, — зітхнув Ред. — Я розумію, що незабаром ти почуватимешся ніяково, казатимеш: «Ой, я трохи погарячкувала».

— Звісно, — перебила його Еббі. — Ти на це і розраховуєш.

— Невже твоя інтуїція зовсім нічого тобі не підказує? Ти пам'ятаєш, що наш син ще до закінчення школи залишив дівчину при надії?!

— Що тут такого? Це ще нічого не доводить! Це міг бути симптом.

— Що-що?!

— Послухай, я лише хочу сказати, що ми не можемо достеменно все знати про статеве життя іншої людини!

— Слава Богу, ні.

Ред, крехтячи, повільно нахилився по свої капці, що стояли під ліжком. Тим часом Еббі зупинилася посеред кімнати і почала свердлити поглядом телефон. Вона підійшла і нерішуче поклала на нього руку. Потім підняла слухавку і притиснула до вуха, проте зрештою поклала її на місце.

— Я вважаю, що визначник номера, — промовив Ред радше до себе, ніж до дружини, — це все одно що обман. Людина

має бути готовою відповісти на будь-який телефонний дзвінок. Це мое загальне уявлення про телефон, звісно.

Він підвіся з ліжка і пішов до вбиральні.

Услід йому Еббі голосно сказала:

— Те, що він сказав, може стільки всього пояснити! Ти так не вважаєш? Я маю на увазі те, що він гей.

Ред уже зачиняв двері, проте зупинився і вирішив відповісти. Він повернувся і злісно подивився на свою дружину. Зазвичай його чорні брови були рівними, ніби лінійка, але зараз вони майже зійшлися на перенісці.

— Іноді, — сказав він, добираючи слова, — я шкодую і кажуся, що одружився із соціальним працівником.

Двері безшумно зачинилися, ніби підсумовуючи сказане.

Коли Ред повернувся, Еббі сиділа на ліжку скрестивши руки.

— Ти не маєш права звинувачувати у проблемах Денні мою професію, — заявила вона.

— Я лише хотів сказати, що соціальний працівник — це занадто чуйна і співчутлива людина. І вона нерідко використовує свої навички, щоб залізти у душу дитини.

— Не існує такої риси, як «занадто співчутливий», — сказала Еббі.

— Тоді вважай, що саме це і є особливою рисою соціально-го працівника.

Еббі роздратовано зігхнула і ще раз поглянула на телефон. Він стояв на нічному столику біля чоловіка. Ред підняв ковдру, затуливши від неї телефон, ліг і без попередження вимкнув лампу.

Темрява заполонила кімнату, лише з вікон, що виходили на подвір'я, лилося світло.

Ред лежав у ліжку, а Еббі все ще сиділа.

— Як думаеш, він нам ще зателефонує? — тихо запитала вона.

— Так, звичайно. Це ж Денні.

— Розумієш, мені здається, що на цей дзвінок він витратив усю свою мужність. Мабуть, більше він не наважиться.

— Мужність! Яка ще мужність? Ми його батьки, Еббі! Людям не потрібно набиратися мужності, щоб зателефонувати батькам!